

IVAN VASILJEVITSH BABUSHKIN

(NEKROLOGI)

Elämme kirotuissa olosuhteissa, joissa on ollut mahdollista se, että huomattava puolueytöntekijä, puolueen ylpeys, toveri, joka on antaumuksellisesti uhrannut koko elämänsä työväen asialle, katoaa tietymättömiin. Läheisimmätkään henkilöt, kuten vaimo ja äiti, läheisimmätkään toverit eivät vuosikausiin tiedä, mitä hänelle on tapahtunut: onko hän nääntymässä jossain pakkotyössä vai onko hän sortunut johonkin vankilaan vai onko saanut sankarikuoleman kamppailussa vihollista vastaan. Niin kävi Ivan Vasiljevitshille, jonka Rennenkampf on ammuttanut. Saimme tietää hänen kuolemastaan vasta äskettäin.

Ivan Vasiljevitshin nimi on läheinen ja kallis monelle sosialidemokraatille. Kaikki, jotka hänet tunsivat, pitivät hänestä ja kunnioittivat häntä, sillä hän oli tarmokas, vapaa fraseologiasta, syvällisen johdonmukainen vallankumouksellisuudessaan sekä intoisan uskollinen asialle. Vuonna 1895 tämä pietarilainen työmies yhdessä muista valveutuneista tovereista muodostuneen ryhmän kanssa toimi tarmokkaasti Nevan tulliportin takana Semjannikovin, Aleksandrovin ja Lasitehtaan työläisten keskuudessa, perusti kerhoja, järjesti kirjastoja ja samalla opiskeli innokkaasti koko ajan.

Kaikki hänen ajatuksensa olivat suuntautuneet toiminnan laajentamiseen. Hän oli toimekkaasti mukana laatimassa Semjannikovin tehtaan työläisille osoitettua *ensimmäistä agitaatio-lentolehtistä*, joka julkaistiin Pietarissa syksyllä vuonna 1894, ja levitti sitä itse henkilökohtaisesti. Kun Pietarissa perustettiin „Taisteluliitto työväenluokan

vapauttamiseksi”, Ivan Vasiljevitchista tuli eräs sen aktiivisimpia jäseniä, ja hän toimi siinä aina vangitsemiseensa saakka. Hän oli mukana pohtimassa yhdessä Pietarissa toimineiden vanhojen tovereiden — „Iskran” perustajien — kanssa sitä ajatusta, että ulkomailla perustettaisiin poliittinen sanomalehti, joka palvelisi sosialidemokraattisen puolueen yhdistämistä ja lujittamista, ja tuo ajatus sai häneltä mitä innokkainta kannatusta. Niin kauan kuin Ivan Vasiljevitch oli vapaana, ei „Iskralla” ollut puutetta ehta työläiskirjeistä. Selaillkaa „Iskran” 20 ensimmäistä numeroa, kaikkia noita Shujasta, Ivanovo-Voznesenskista, Orehovo-Zujevosta ja keski-Venäjän muilta paikkakunnilta lähetettyjä kirjoituksia: ne ovat melkein kaikki kulkeneet Ivan Vasiljevitchin käsien kautta; hän pyrki järjestämään mitä kiinteimmän yhteyden „Iskran” ja työläisten välille. Ivan Vasiljevitch oli „Iskran” ahkerin kirjeenvaihtaja ja sen innokas kannattaja. Keski-Venäjältä Babushkin muutti etelään, Jekaterinoslaviin, missä hänet pidätettiin ja teljettiin Aleksandrovskin vankilaan. Aleksandrovskista hän karkasi yhdessä erään toisen toverin kanssa sahattuaan poikki ikkunan ristikkoraudat. Taitamatta mitään ulkomaan kieltä hän pääsi suurella vaivalla Lontooseen, missä „Iskran” toimitus siihen aikaan sijaitsi. Siellä puhuttiin monet asiat, pohdittiin yhdessä monia kysymyksiä. Mutta kohtalo ei sallinut Ivan Vasiljevitchin osallistua puolueen toiseen edustajakokoukseen... vankila ja karkotus poistivat hänet pitkäksi aikaa riveistä. Nouseva vallankumousalto nosti esiin uusia työntekijöitä, uusia puoluetoimihenkilöitä, samaan aikaan kun Babushkin oleskeli kaukana pohjoisessa, Verhojanskissa eristettynä puolue-elämästä. Hän ei kuluttanut hukkaan aikaa, hän opiskeli, valmistautui taisteluun, ohjasi työläisten, karkotusvankitovereidensa, opiskelua, koetti tehdä heistä tietoisia sosialidemokraatteja ja bolshevikkeja. Vuonna 1905 tuli amnestia, ja Babushkin lähti Venäjälle. Mutta siihen aikaan oli Siperiassakin käynnissä kiihkeä taistelu, sielläkin tarvittiin sellaisia miehiä kuin Babushkin. Hän liittyi Irkutskin komiteaan ja omistautui kokonaan työhön. Hän joutui esiintymään puhujana kokouksissa, harjoittamaan sosialidemokraattista agitaatiota ja järjestämään kapinaa. Kun Babushkin yhdessä viiden muun toverin kanssa — heidän nimistään meillä ei ole tietoja — saattoi Tshitaan erillisessä vaunussa ollutta suurta aselastia, juna

joutui Rennenkampfin rankaisuretkikunnan käsiin, ja kaikki kuusi ammuttiin heti ilman mitään oikeudenkäyntiä häthätää kaivetun yhteishaudan reunalla. He kuolivat sankareina. Heidän kuolemastaan kertoivat läsnäolleet sotamiehet ja samassa junassa olleet rautatieläiset. Babushkin kaatui tsaarin satraapin petomaisen teon uhrina, mutta kuollessaan hän tiesi, että asia, jolle hän oli antanut koko elämänsä, ei kuole, että sitä tulevat jatkamaan kymmenet, sadat tuhannet, miljoonat muut, että tuon asian puolesta tulevat antamaan henkensä toiset työläistoverit, että he tulevat taistelemaan niin kauan, kunnes voittavat...

* * *

On henkilöitä, jotka ovat sepittäneet ja levittäneet sellaista tarua, että Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue on „intelligenttien” puolue, että työläisillä ei ole siihen yhteyttä, että Venäjän työläiset ovat sosialidemokraatteja ilman sosialidemokratiaa, että niin oli varsinkin ennen vallankumousta ja huomattavassa määrin vallankumouksen aikana. Liberaalit levittävät tätä valhetta siksi, että he vihaavat sitä joukkojen vallankumoustaistelua, jota VSDTP johti vuonna 1905, ja eräät sosialistit omaksuvat tämän valheellisen teorian ymmärtämättömyydessään tai kevytmielisyydessään. Ivan Vasiljevitsh Babushkinin elämäkerta, tämän *työläisiskralaisen* kymmenvuotinen sosialidemokraattinen toiminta kumoo näkyvästi tuon liberaalien valheen. I. V. Babushkin on eräs niistä eturivin työläisistä, jotka *10 vuotta* ennen vallankumousta alkoivat luoda sosialidemokraattista *työväenpuoluetta*. Ilman *tällaisten* eturivin miesten väsymättömästi, sankarillisen sitkeästi suorittamaa työtä proletaaristen joukkojen keskuudessa ei VSDTP olisi voinut olla olemassa edes kymmentä kuukautta, saatikka kymmentä vuotta. Vain *tällaisten* eturivin miesten toiminnan ansiosta, vain heidän antamansa tuen ansiosta VSDTP kasvoi vuonna 1905 puolueeksi, joka suurina lokakuun ja joulukuun päivinä *sulautui erottamattomasti* yhteen proletariaatin kanssa ja säilytti tämän yhteyden *työväenedustajien* kautta ei ainoastaan II:ssa, vaan myös III:ssa, mustasotniaalaisessa Duumassa.

Liberaalit (kadetit) haluavat tehdä äskettäin kuolleesta I Duuman puheenjohtajasta S. A. Muromtsevista kansansankarin. Me, sosialidemokraatit, emme saa päästää ohi tilaisuutta ilmaistaksemme halveksumisemme ja vihamme tsaristiselle hallitukselle, joka on vainonnut sellaisiakin maltillisia ja säyseitä virkamiehiä kuin Muromtsevia. Muromtsev oli ainoastaan liberaalinen virkamies. Hän ei ollut edes demokraatti. Hän pelkäsi joukkojen vallankumouksellista taistelua. Hänen toiveensa Venäjän vapaudesta ei perustunut tähän taisteluun, vaan tsaristisen itsevaltiuden hyvään tahtoon, Venäjän kansan pahimman ja julmimman vihollisen kanssa tehtävään *sopimukseen*. On naurettavaa pitää sellaisia miehiä Venäjän vallankumouksen kansansankareina.

Mutta noita kansansankareita on olemassa. Heitä ovat sellaiset kuin Babushkin. Heitä ovat ne, jotka omistautuivat täydellisesti työväenluokan vapaustaistelulle, käyden sitä, ei vuoden eikä kaksi, vaan kokonaista kymmenen vuotta ennen vallankumousta. Heitä ovat ne, jotka eivät ole kulluttaneet itseään yksilöiden hyödyttömiin terroritekoihin, vaan ovat sitkeästi, järkkymättä toimineet proletaarijoukkojen keskuudessa auttaen *niiden* tietoisuuden kehittämistä, *niiden* järjestämistä, *niiden* vallankumouksellista oma-toimisuutta. Heitä ovat ne, jotka kriisin koittaessa, vallankumouksen puhjetessa, miljoonien ja miljoonien alkaessa liikehtiä asettuivat johtamaan joukkojen aseellista taistelua tsaristista itsevaltiutta vastaan. Kaikki, mikä tsaristiselta itsevaltiudelta on valloitettu, on valloitettu *yksinomaan* joukkojen taistelulla, joukkojen, joiden johdossa ovat olleet sellaiset miehet kuin Babushkin.

Ilman tällaisia miehiä Venäjän kansa jäisi ikiajoiksi orjakansaksi, holoppikansaksi. Tällaisten miesten kanssa Venäjän kansa hankkii taisteluin itselleen täydellisen vapautuksen kaikesta riistosta.

On jo ollut vuoden 1905 joulukuun kapinan viides vuosipäivä. Juhlikaamme tätä vuosipäivää muistaen eturivin työläisiä, jotka ovat kaatuneet taistelussa vihollista vastaan. Pyydämme työläistovereita kokoamaan ja lähettämään meille muistelmia silloisesta taistelusta ja lisätietoja Babushkinista samoin kuin muistakin vuoden 1905 kapinassa kaatuneista sosialidemokraattisista työläisistä. Aikomuksenamme on julkaista näiden työläisten elämää

kuvaava kirjanen. Tällainen kirjanen tulee olemaan paras vastaus kaikille vähäuskoisille ja Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen väheksyjille. Tällainen kirjanen tulee olemaan parasta lukemista nuorille työläisille, jotka tulevat siitä oppimaan, kuinka jokaisen tietoisien työläisten on elettävä ja toimittava.

„Rabotshaja Gazeta” № 2,
joulukuun 18 (31) pnä 1910

Julkaistaan „Rabotshaja Gazetan”
tekstin mukaan
